

Дийн Кунц

Котенца

Студената зеленикава вода шуртеше по речното корито, бълбукайки около гладките бели камъни, а в нея се отразяваха приведените силуети на плаещите върби, растящи по насипа. Марни седеше на тревата и хвърляше камъчета в реката, наблюдавайки как вълничките се разпространяват в концентрични кръгове и обливат с пръски брега. Мислеше си за котенцата. За онези, които се бяха родили през тази година. Миналата година родителите ѝ бяха казали, че котенцата са отишли на небето. Сламената постеля на Пинки бе изчезнала на третия ден след мъчителното раждане. Тогава бащата на Марни беше казал:

– Господ ги взе в Рая, за да живеят с Него.

Тя не намери причини да се усъмни в това. В крайна сметка баща ѝ бе религиозен човек. Всяка седмица преподаваше в неделното училище и беше член на църковното настоятелство или нещо такова. Задължението му се изразяваше в това да брои всички събрани в църквата пари и да ги вписва в малко червено тефтерче. Непрекъснато беше избиран да изнася неделната проповед и всяка вечер им четеше пасажии от Библията. Снощи Марни бе закъсняла за четенето и той я наплеска. „Ако щадиш пръчката, ще разглезиш детето“, често казваше баща ѝ. Не, тя изобщо не се съмняваше в баща си, защото ако имаше някой, който да знаеше за Господ и котенцата, това беше той.

Тя обаче продължаваше да се чуди. Защо, след като има стотици хиляди котенца на този свят, Господ е решил да вземе именно нейните? Защо е такъв егоист?

Това беше единствената мисъл, която я занимаваше от доста време насам. През изминалите дванайсет месеца обаче се случиха доста неща, които я накараха да забрави за котенцата. Това бе първата ѝ година в училище и тя никога нямаше да забрави вълнението от подготовката за първия учебен ден – купуването на тетрадки, учебници и моливи. Първите няколко седмици бяха особено интересни – тогава се запозна с госпожа Азбука и госпожа Математика. Когато училището започна да я отегчава, Коледата профуча по заледените пътеки с натоварената си шейна и обагри всичко в снежнобяло. Тя бе очарована от пазаруването по магазините, зелените, червените, жълтите и сините лампички, разноцветните гирлянди, Дядо Коледа от ъгъла на улицата, озарената от свещи църква на Бъдни вечер, когато изведнъж ѝ се доходи до тоалетната, а баща ѝ я накара да изчака, докато службата приключи. През март, когато празниците вече бяха забравени, майка ѝ роди близнаци. Марни беше учудена от това колко мънички са те и колко бавно растяха през следващите седмици.

Ето че отново беше юни. Близнаците бяха станали на три месеца и най-накрая бяха започнали да растат, макар и не особено бързо. Учебната година беше приключила, а до Коледа сякаш имаше цяла вечност. Скуката бе изпълнила всичко. Ето защо, когато чу баща си да казва на майка ѝ, че Пинки отново ще ражда, тя прие с цялото си сърце тази добра вест и изтиска всяка капчица ентузиазъм от нея. Марни се суетеше в кухнята, приготвяйки дом за малките от парцали, памук и една стара кутия.

Събитията следваха естествения си ход – както и предишния път Пинки роди през нощта в един тъмен ъгъл на плевнята, където се беше скрила. Не се наложи използването на стерилизирани парцали и памук, но кутията свърши добра работа. Родиха се шест котенца – всичките сиви, на черни петна, сякаш бяха опръскани с мастило.

Тя много се зарадва на котенцата, но едновременно с това се притесняваше за тях – ами ако Господ отново решише да ѝ ги вземе, както бе направил миналата година?

– Какво правиш, Марни?

Не беше нужно да поглежда – знаеше кой стои зад нея. Все пак се извърна, дори и само от уважение, и видя баща си, който я гледаше гневно. Тъмни петна от пот с неправилна форма украсяваха подмишниците на избелелия му работен комбинезон, а брадичката му също бе изцапана.

– Хвърлям камъчета – отвърна тихо тя.

– По рибата ли?

– О, не, сър – изрече тя почитателно. – Просто си хвърлям камъчета.

– Помним ли кой бе жертвата при хвърлянето на камъни? – усмихна се той покровителствено.

– Свети Стефан – отговори тя.

– Много добре – усмивката му изчезна. – Вечерята е готова.

Тя седеше като глътнала бастун в овехтялото кресло и гледаше втръчено баща си, който им четеше от Стария Завет. В ръцете му лежеше старата, подвързана с черна кожа Библия, на която даже липсваха страници. Майка ѝ седеше до него на тъмносиния, тапициран с рипсено кадифе диван, с ръце, скръстени в скута, и усмивка, изразяваща благодарност към Божията милост, изписана на обикновеното ѝ, но хубавичко лице.

– Оставете страдащите дечица да дойдат при мене, не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство. – Баща ѝ затвори книгата, а

звукът сякаш отекна в застоялия въздух и увисна там, задържан от плътната завеса на тишината. Никой не проговори няколко минути. После баща ѝ попита:

– Коя глава прочетохме току-що, Марни?

– От Марка светото Евангелие, глава десета – послушно отвърна момичето.

– Чудесно. – Той се обърна към съпругата си, чиято усмивка сега сякаш казваше: „Постъпихме точно така, както едно благочестиво християнско семейство трябваше да постъпи“ и помоли:

– Мери, би ли приготвила, ако обичаш, кафе за нас и чаша мляко за Марни?

– Да – отговори майка ѝ, стана и се запъти към кухнята.

Баща ѝ седеше пред нея, разлиствайки старинната свещена книга. Пръстите му пробягваха по пожълтелите ѝ страници, изследвайки призрачните петна от виното, което някой далечен предтеча случайно бе разлял преди милион години.

– Татко? – нерешително се обади Марни.

Той вдигна поглед от книгата и я изгледа равнодушно – нито се усмихваше, нито се мръщеше.

– Какво ще стане с котенцата?

– Какво да стане с тях? – наежи се той.

– Господ ще ми ги вземе ли пак?

– Може би – беше всичко, което каза.

– Не може – почти проплака тя.

– Да не би да казваш какво Господ може и какво не може да направи, млада госпожице?

– Не, сър. – В очите на момичето проблесна уплаха.

– Господ може всичко!

– Да, сър. – Тя се размърда в креслото, притискайки се плътно в износената му кожена тапицерия. – Но защо би поискал пак моите котенца? Защо все моите?

– Достатъчно те слушах, Марни. Млъкни!

– Но защо все моите? – продължаваше тя.

Той се изправи изведнъж, приближи се до нея и зашлеви нежното ѝ лице. Тънка струйка кръв потече от ъгълчето на устните ѝ. Тя я избърса с опакото на дланта си.

– Не трябва да поставяш под съмнение мотивите на Господ! – извика той. – Твърде малка си, за да се съмняваш. – На устните му проблесна слюнка. Той сграбчи Марни за ръката и я изправи. – Сега се качвай в

стаята си и веднага си лягай!

Тя не се възпротиви. Докато вървеше по стълбите, избърса кръвта, която бе започнала отново да тече. Изкачваше се бавно, а ръката ѝ се плъзгаше по полирания дървен парапет.

– Млякото е готово – чу гласа на майка си от долния етаж.

– Нямаме нужда от него – рязко отвърна баща ѝ.

Когато се качи в обгърнатата в полумрак стая, Марни се съблече и се пхна между завивките. Пълната луна се появи на прозореца, оранжевожълтата ѝ светлина се отразяваше в остъклените религиозни картини, висящи на стената. В спалнята майка ѝ галовно говореше на близнаците, докато сменяше пеленките им:

– Мъничките ангелчета на Господ – възклицаваше тя. Баща ѝ ги гъделичкаше и Марни чуваше как „ангелчетата“ гукат – звуците сякаш излизаха от дълбините на тлъстите им гърла.

Баща ѝ и майка ѝ не дойдоха да ѝ пожелаят „лека нощ“.

Беше наказана.

Марни седеше в плевнята и галеше едно от сивите котенца, отлагайки работата, която майка ѝ беше заръчала да свърши. Във въздуха се носеше силният аромат на сено. Слама покриваше пода и скърцаше под стъпките. В далечния ъгъл на помещението кравите мучаха – две от тях бяха порязали краката си на бодлива тел и сега раните им зарастаха. Котенцето измяука и размаха лапичка към брадичката ѝ.

– Къде е Марни? – гласът на баща ѝ прогърмя някъде откъм двора.

Тъкмо се канеше да отговори, когато чу майка си да се обажда от къщата:

– Изпратих я при Браун за рецептата на Хелън. Ще се върне до двамадесет минути.

– Значи имам достатъчно време – отвърна баща ѝ.

Марни усещаше, че нещо не е наред. Нещо ставаше, но тя не разбираше точно какво. Бързо върна котето в кутията и се скри зад купчина слама. Оттук можеше да вижда всичко, което става в помещението.

Баща ѝ влезе в плевнята, напълни една кофа с вода от чешмата и я сложи пред котенцата. Пинки изсъска и изви гръбнак. Той ѝ сграбчи и я напъха в празен сандък за овес, където тя започна да се мята и да мяука като обезумяла. Пронизителните звуци, които издаваше, отекваха във вътрешността му и подхождаха повече за африканската савана, отколкото за една американска ферма. Марни понечи да се засмее, но страхът от баща ѝ я накара да сподави кикота си.

Той се обърна към кутията с котенцата. Внимателно извади едно, държейки го за врата. Погали го, след което рязко го потопа в кофата с вода. От вътрешността на съда се чу неистово дращене, а във въздуха се разхвърчаха пръски. Баща ѝ се намръщи и потопа цялото животинче във водата. Скоро драскането престана. Марни осъзна, че впива пръсти в циментовия под, наранявайки кожата си и изпочупвайки ноктите си.

Защо? Защо, защо, защо?

Баща ѝ извади отпуснатото телце от кофата. Нещо розово и кърваво се подаваше от устата на котенцето. Момичето не можеше да каже дали това беше езикът му, или пък скъпото ѝ създание бе изплюло вътрешностите си в последен и отчаян опит да се избави от ужасяващата смърт на удавянето.

Скоро и шестте котенца бяха мъртви. Скоро шестте безмълвни пухкави топки бяха хвърлени в чувал. Баща ѝ усука здраво горната му част, завърза я и едва тогава извади Пинки от сандъка. Треперещата котка го последва навън от плевнята, като започваше да съска и да мяука злобно всеки път, когато той се обърнеше към нея.

Марни стоя неподвижно доста дълго време, като съзнанието ѝ бе обсебено единствено от мисълта за случилото се и тя отчаяно се опитваше да го проумее. Дали Господ бе изпратил баща ѝ да убие котенцата? Той ли му беше наредил да направи това с тях – да ги отнеме от нея? Ако отговорът бе положителен, тя не виждаше как би могла да застане отново пред олтара и да вземе причастие. Момичето се изправи и тръгна към къщи, а от разранените му пръсти капеше кръв.

– Взе ли рецептата? – попита я майка ѝ, когато тя влезе в кухнята.

– Госпожа Браун не можа да я намери. Ще ти я прати утре. – Не можеше да повярва, че лъже толкова убедително. – Господ ли взе моите котенца? – изгърси изведнъж.

Майка ѝ я погледна смутено.

– Да – беше единственото, което можа да промълви.

– Ще му кажа аз на Господ! Той не може да прави така! Не може! – извика тя и побягна към стълбите.

Майка ѝ я изгледа, но не я спря.

Марни Коуфийлд се заизкачва бавно, а ръката ѝ се плъзгаше по гладкия полиран парапет.

По обяд, когато Уолтър Коуфийлд се върна от полето, чу издрънчането на порцелан и трошенето на стъкло. Втурна се в дневната и завари съпругата си да лежи на пода в подножието на стълбите за втория

етаж. Новата масичка бе преобърната, а статуетките бяха на парчета.

– Мери, Мери! Добре ли си? Удари ли се? – Той приклепна до нея.

Тя вдигна поглед към него.

– Уолт! Мили Боже, Уолт... Нашите скъпи ангелчета. Ваната...
Милите ни ангелчета!

КРАЙ

© 1965 Дийн Кунц
© 2003 Адриан Лазаровски, превод от английски

Dean Koontz
The Kittens, 1965

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 2003

STRANGE HIGHWAYS

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3576>]